

Arrest

nr. 97 898 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. THYS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en achttien jaar oud te zijn. U bent een soennitische Tadzjiek en verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qalai Amir (regio Khoja Mussafir), gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. U liep er vijf jaar school. Uw vader werd gedood ten tijde van het talibanregime. Op tienjarige leeftijd ging u aan de slag bij Z.(...). Hij bouwde huizen en u werd door hem opgeleid tot metaalbewerker. Toen u veertien jaar oud was zag u een aankondiging op tv waarin het bedrijf Fazlullah Construction Company (FCEC) arbeiders zocht. Na een examen werd u in 1387 (20 maart 2008 – 19 maart 2009) door FCEC als ploegbaas aangenomen. U diende de orders die u van de ingenieurs kreeg door te geven aan de andere metaalarbeiders. U werkte mee aan de bouw van gebouwen voor het Afghaanse nationale leger en de politie en dit op diverse plaatsen zoals onder meer op de luchthaven Sharow van Helmand, op de luchthaven Shindand van Herat, in Kandahar, en in Zabul. Om de drie maanden ging u vijftien dagen naar huis. U verklaart dat in 2010 het bedrijf de arbeiders liet weten dat zij een waarschuwingsbrief van de taliban hadden ontvangen. Daarin werd het bedrijf gevraagd te stoppen met werken voor het leger en de buitenlanders. De taliban dreigden iedere werknemer te doden die voor de buitenlanders en het leger werkte. In het begin van de maand aqrab (21 oktober – 20 november) was u bezig met een project op de Sharow luchthaven in Helmand. Samen met enkele collega's gingen jullie op verlof naar huis. Om die reden huurden jullie een auto om naar de stad Greshk te gaan. U verklaart dat de chauffeur banden had met de taliban en jullie eerst niet wilden instappen. Hij beloofde jullie echter veilig naar jullie bestemming te brengen. Na tien minuten rijden werden jullie echter tegengehouden door de taliban en meegenomen naar een onbekende plaats. Jullie werden daar mishandeld en ondervraagd over het project voor het nationale leger en politie waarmee jullie bezig waren. Jullie werden ook gevraagd om explosieven mee te nemen naar de luchthaven en te laten exploderen, omdat jullie gemakkelijk toegang konden krijgen. Uiteindelijk konden jullie na vijftien dagen aan de taliban ontsnappen door over een muur te springen toen de twee bewakers sliepen. Na twee nachten en twee dagen stappen door de woestijn kwamen jullie uiteindelijk aan in Delaram in Helmand. Van daaruit namen jullie de bus naar Kabul. U ging naar huis en bleef vijf dagen thuis. Tijdens die vijf dagen kwamen de taliban iedere dag naar u informeren, maar uw moeder verklaarde aan hen dat u niet thuis was. Uw moeder wist u ook te vertellen dat de taliban al naar u waren komen informeren nog voor uw thuiskomst. Uw familie wist toen echter nog niet dat u door de taliban ontvoerd was. Eén dag na uw thuiskomst informeerde u ook telefonisch uw bedrijf over uw ontvoering, maar zij konden niets voor u doen. Vijf dagen na uw thuiskomst verliet u het land. U verliet Afghanistan in de maand aqrab 1390 (21 oktober – 20 november 2011). Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Na een verblijf van twee maanden in Griekenland reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België waar u na een reis van drie maanden op 21 februari 2012 aankwam en één dag later asiel aanvraagde. U verklaart dat de taliban nog steeds naar u komen informeren en ook uw jongere broer lastig vallen. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Daarnaast legt u in verband met uw werkzaamheden voor FCEC zes foto's, een badge en drie certificaten voor, inclusief de enveloppen waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst hebt u onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat u gedurende de laatste vier jaar vóór uw vertrek werkzaam was bij het bouwbedrijf FCEC als ploegbaas van de metaalbewerker (CGVS, p. 7). Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Uw werkzaamheden voor FCEC en de problemen met de taliban, die daaruit voortvloeiden, liggen immers mee aan de basis van uw eigen vrees voor vervolging. Zo verklaart u dat A.(...) R.(...) T.(...) de eigenaar is van FCEC en dat hij nog en Amerikaanse zakenpartner zou hebben (CGVS, p. 7). De naam van deze Amerikaanse zakenpartner kent u echter niet (CGVS, p. 8). Echter, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de volledige naam van de eigenaar van FCEC G.(...) R.(...) T.(...) is en dus niet A.(...) R.(...) T.(...) zoals u beweert (CGVS, p. 7). Ook wordt nergens in de objectieve informatie gewag gemaakt van een Amerikaanse partner. Wel van een directeur H.(...) D.(...) genaamd. Tevens zegt u dat de volledige naam van uw bedrijf Fazlullah Construction Company is, terwijl overal in de objectieve informatie sprake is van Fazlullah Construction & Engineering Company (CGVS p. 6). Verder verklaart u dat het hoofdkantoor van FCEC in Karte Seh gelegen is en dat er nog tijdelijke kantoren waren in diverse provincies waar FCEC projecten deed (CGVS, p. 7). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat in Kabul zowel in Omid-e-Sabz als bij Pul-e-Charkhi een kantoor van FCEC te vinden. Het is dan ook merkwaardig dat u vier jaar voor FCEC gewerkt zou hebben, maar niet op de hoogte zou zijn van de juiste locatie en de precieze eigenaars van

het bedrijf. Voorts staat op de door u voorgelegde badge als uw functie "houtbewerker" (3carpenter") te lezen en dit terwijl u beweert onmiddellijk als metaalbewerker en ploegleider in dienst te zijn getreden (CGVS, p. 7). Dit zou dus ook op uw badge moeten te lezen staan. U verklaart nog dat FCEC samenwerkte met UIP JV, maar waar deze afkorting precies voor staat weet u niet (CGVS, p. 10). Dit is merkwaardig gezien dit op uw certificaten voluit te lezen staat. Daarnaast is het merkwaardig te noemen dat u zegt al vier jaar lang voor FCEC als ploegbaas te werken, en nog maar achttien jaar oud te zijn (CGVS p. 7). Dat u er al op uw veertiende als ploegbaas zou zijn beginnen werken, met soms de verantwoordelijkheid over vijftig arbeiders is weinig geloofwaardig, zeker gezien de toch eerder beperkte opleiding die u voordien kreeg (CGVS p. 8, 6).

De door u genoemde projecten worden daarnaast wel deels bevestigd in de objectieve informatie. Echter, de details die u over deze projecten geeft zijn uiterst beperkt gebleken. Zo verklaart u telkens wanneer u gevraagd werd naar de inhoud van de projecten dat het om constructieprojecten ging voor het nationale leger en de politie (CGVS, p. 8, 9). Slechts één maal geeft u iets meer details (CGVS, p. 9). Deze vage verklaringen over uw projecten overstijgen de algemeenheid niet en getuigen van een weinig doorleefd relaas, wat de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden ondermijnt. Immers, van een ploegleider mag verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de precieze details van het project waaraan hij werkt. Zeker gezien u beweert dat u instructies kreeg van diverse ingenieurs (CGVS, p. 7). Door uw contact met deze ingenieurs moet u dus ongetwijfeld over precieze informatie betreffende de diverse projecten beschikken. Daarbij komt nog dat u verklaart aan een project op twee kilometer van het centrum van Zabul gewerkt te hebben. Het is dan ook bevreemdend dat u verklaart dat het centrum van de Zabul ook Zabul genoemd wordt; en dit terwijl de hoofdplaats en dus het centrum van de provincie Zabul, Qalat genaamd is (CGVS, p. 19). Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt. Bijkomstig kan u ook niet aangeven welke Amerikaanse eenheden of bataljons actief waren op de luchthaven van Helmand. Nochtans was dit uw recentste project, zou u daar zes maanden gewerkt hebben en op de compound verbleven hebben. Ook stonden de Amerikanen in voor jullie veiligheid en werden jullie door hen gecontroleerd (CGVS, p. 9-10). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen informatie hebt over de Amerikanen die daar actief waren. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfels op betreffende uw werkzaamheden voor FCEC.

Ook de documenten die u omtrent uw werkzaamheden voorlegt zijn niet overtuigend. Zo moet er worden opgemerkt dat de kwaliteit van uw badge van weinig professionaliteit getuigt. Zeker niet in overeenstemming met de professionaliteit die uitgaat van de projecten en de website van het bedrijf LBG-B&V, JV, dat de badge zou uitgereikt hebben (CGVS, p. 13). Uw badge lijkt eerder een uitgeknipte en geplastificeerde scan te zijn dan een originele badge. Voorts kon u op het gehoor op het CGVS enkel kopies van uw certificaten voorleggen, maar u verklaarde dat de originelen onderweg waren (CGVS, p. 11-12). U bracht deze inderdaad binnen op 10 augustus 2012 (zie administratieve dossier). Echter, het certificaat uitgereikt door het bedrijf LBG-B&V, JV is van slechte kwaliteit en opnieuw lijkt het hier eerder om een scan te gaan, wat moeilijk in overeenstemming is met het professionalisme van het bedrijf. Ook is duidelijk te zien dat er met de naam en functie op het certificaat geknoeid werd, gezien deze een witte achtergrond hebben terwijl de rest van het certificaat een gele achtergrond heeft. Opmerkelijk is ook dat u niet weet wie W.(...) N.(...) is (CGVS, p. 12). Nochtans heeft hij dit certificaat uitgaande van LBG-B&V, JV ondertekend. U bent dus duidelijk niet op de hoogte van de inhoud van uw documenten. Dit blijkt ook uit andere verklaringen. Zo verklaart u twee certificaten voor te leggen van FCEC. Eén handelt volgens u over een project in Shindand, een ander over een project in Zabul (CGVS, p. 14). Dit is echter slechts gedeeltelijk correct. Immers, één van de twee certificaten werd voor een project in Gardiz uitgereikt en niet voor een project in Zabul. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden verder. Opvallend is ook dat deze certificaten van FCEC niet ondertekend blijken te zijn. U legt ook nog zes foto's voor die uw werkzaamheden voor FCEC moeten aantonen. Op de foto's bent u te zien op een werf. Uit de foto's is echter niet op te maken waar of wanneer deze getrokken zijn, laat staan wat uw functie was of voor welk bedrijf u tewerkgesteld was, evenmin is uit de foto's op te maken dat u er effectief aan het werk was. De foto's bewijzen dan ook niet dat u gedurende vier jaar als ploegbaas in dienst was bij het bedrijf FCEC. Bovenstaande vaststellingen roepen dan ook twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw werkzaamheden voor het bouwbedrijf FCEC en doet vermoeden dat u uw beperkte kennis over dit bedrijf via andere wegen heeft opgedaan.

Aangezien uw beweringen omtrent uw werkzaamheden twijfelachtig zijn, staat de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban omwille van die werkzaamheden op de helling. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de taliban kunnen echter evenmin overtuigen. Zo verklaart u samen met andere medewerkers ontvoerd te zijn door de taliban toen jullie vanuit Helmand op verlof wilden naar huis en daarvoor een auto huurden (CGVS, p. 14). Als u gevraagd wordt hoe de taliban wisten dat er arbeiders van het bedrijf in de auto zaten die zij tegenhielden, verklaart u dat de chauffeur banden had met de taliban. Jullie wilden niet met de chauffeur meegaan

maar gingen toch mee toen hij beloofde jullie veilig naar jullie bestemming te brengen (CGVS, p. 15). Het is echter niet logisch dat u bij iemand in de auto zou stappen van wie u weet dat de chauffeur banden heeft met de taliban. Zeker niet gezien het bedrijf eerder al door de taliban gewaarschuwd werd dat alle werknemers die met buitenlanders samenwerken gedood zouden worden (CGVS, p. 15). Nog bevreemdender is dat u later, wanneer u gevraagd werd hoe u precies wist dat de chauffeur banden had met de taliban, verklaart dat u dit wist omdat u tijdens uw opsluiting bij de taliban de chauffeur daar zag (CGVS, p. 16). Deze verklaring is dus tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u al voor u instapte bij de chauffeur zou geweten hebben dat hij banden had met de taliban. Ook verklaart u dat jullie met vijf waren die ontvoerd werden (CGVS, p. 14). Wanneer u daarop gevraagd wordt om de namen te noemen van uw collega's die samen met u ontvoerd werden geeft u vijf namen, waarvan u van vier hun verblijfplaats geeft. U werd er daarop op gewezen dat u nog een vijfde naam noemde, maar u verklaart echter dat dit niet klopt. U zou samen met vier collega's ontvoerd zijn, u inbegrepen dus vijf. Het CGVS noemt daarop de vijf namen die u eerder vermeldde. U noemt daarop vier namen en vermeldt deze keer G.(...) Z.(...) niet meer. Een verklaring voor het feit dat u G.(...) Z.(...) nu niet meer vermeldt geeft u niet. U ontwijkt de vraag door opnieuw te stellen dat jullie met vijf waren, uzelf inbegrepen (CGVS, p. 18). Bovenstaande inconsistente verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Vervolgens verklaart u dat jullie van de taliban konden ontsnappen door over een muur te klimmen toen jullie twee bewakers sliepen. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie na de ontsnapping zonder problemen te ondervinden van de taliban naar huis zijn kunnen gaan (CGVS, p. 15). Het is echter weinig aannemelijk dat jullie twee dagen en twee nachten zonder problemen door de woestijn konden stappen en niet door de taliban opgemerkt werden (CGVS, p. 16). U verklaart immers dat jullie vastgehouden werden op een basis van de taliban en dat de hele regio gecontroleerd werd door de taliban (CGVS, p. 15, 17). Ook blijkt uit uw verklaringen dat andere talibanleden al snel op de hoogte gebracht zijn van de ontsnapping. De taliban zouden immers na uw ontsnapping al in Paghman (provincie Kabul) bij u thuis naar u zijn komen informeren, nog voor u zelf thuis was (CGVS, p. 15). Gezien de taliban zo snel na uw ontsnapping bij u thuis naar u kwamen informeren werd u gevraagd hoe de taliban wisten dat u in Paghman leefde (CGVS, p. 17). U werd immers in Helmand ontvoerd (CGVS, p. 14). U verklaart daarop dat de taliban ook in uw regio actief zijn en zij wisten dat u voor dat bedrijf werkte. U was daarom heel voorzichtig om naar uw eigen regio te komen (CGVS, p. 17). Dat u na uw ontsnapping dan ook onmiddellijk naar huis bent gegaan is in het licht van deze verklaringen dan ook bevreemdend en het ondermijnt uw vrees. Ook kan u niet aannemelijk maken dat de taliban uit uw regio wisten dat u voor dat bedrijf werkte. U verklaart namelijk dat de taliban in de moskee zeiden dat de mensen die in bedrijven werken die samenwerken met de overheid en de buitenlanders ontvoerd zouden worden en dat dit gevolgen zou hebben voor hen (CGVS, p. 18). Dit zijn echter vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen en wijzen er geenszins op dat de taliban uit uw regio op de hoogte waren dat precies u voor een bedrijf zou werken die voor de overheid of buitenlanders werkt. Dit blijkt ook uit het feit dat u 3 vier jaar zonder problemen voor FCEC zou hebben kunnen werken. U beweert namelijk nooit eerder problemen met de taliban gehad te hebben (CGVS, p. 15).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De taskara die u voorlegt kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze dient hoogstens als bewijs van uw identiteit en nationaliteit, maar niet van uw problemen in Afghanistan. Wat de voorgelegde documenten van uw werkzaamheden betreft dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel uw asielrelaas kunnen ondersteunen mits geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de

belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting "zoals vervat in artikel 52 en 48/3 juncto 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en in strijd met de feitelijke gegevens en zijn verklaringen. Verder is verzoeker van mening dat men hem een bijzonder zware bewijslast oplegt waarbij gevraagd wordt details te geven van aspecten die niet relevant zijn, en derhalve wordt de bestreden beslissing door verzoeker als onredelijk bestempeld.

Aangaande zijn werkzaamheden bij het bouwbedrijf FCEC, stelt verzoeker vooreerst dat hij, toen hem de naam werd gevraagd van de eigenaar van het bedrijf, wel degelijk de juiste familienaam heeft opgegeven en dat enkel de voornaam verschillend is. Verzoeker bestempelt dit als een detail dat op zich onvoldoende is om te stellen dat hij ongeloofwaardig is. Wat de Amerikaanse zakenpartner betreft, bevestigt verzoeker dat die er inderdaad was, maar hij verduidelijkt dat dit niet hoeft te betekenen dat er een participatie in het bedrijf is, maar dat het zich beperkte tot een feitelijke samenwerking die mogelijk niet terug te vinden is op de website of in objectieve informatie over de firma. Daarbij meent verzoeker voorts dat zijn beweringen niet onaannemelijk lijken te zijn, omdat men ter plaatse veel samenwerkte met de Amerikanen en dat hij deze contacten met de Amerikanen bestempeld heeft als een Amerikaanse zakenpartner. Verzoeker voert verder aan dat aan hem hierover geen verdere vragen werden gesteld, zodat hij dit niet verder kon toelichten of verduidelijken, of minstens geen aanleiding zag om zelf hierover meer informatie te verschaffen. In verband met de naam FCEC heeft verzoeker verklaard dat de volledige naam van het bedrijf "Fazlullah Construction Company" is, terwijl dit in

werkelijkheid "*Fazlullah Construction and Engineering Company*" is, waarbij verzoeker opmerkt dat het niet ongebruikelijk is dat de naam van het bedrijf eenvoudigweg wordt afgekort tot "*Fazlullah Construction Company*" en dat in de bijgebrachte documenten door het Commissariaat-generaal soms enkel "*Construction Company*" wordt vermeld – waarbij verzoeker verwijst naar p. 7 van het artikel – en dat hij wel degelijk de juiste afkorting van het bedrijf heeft gegeven. Volgens verzoeker betekent dit niet dat zijn kennis over het bedrijf onvoldoende is.

Aangaande de locaties van de kantoren, stelt verzoeker aangegeven te hebben waar het hoofdkwartier was en verduidelijkt te hebben dat er naargelang de projecten ook telkens een kantoor was. Daar waar de commissaris-generaal hem verwijt niet op de hoogte te zijn van de juiste locaties, terwijl hem tijdens het interview niet gevraagd werd om de locaties van de kantoren nader te beschrijven, meent verzoeker duidelijk de werking van het bedrijf te hebben uitgelegd, namelijk dat er telkens per project een plaatselijk kantoor werd opgericht. Verzoeker stelt dan ook dat hij wel degelijk blijkt heeft gegeven van zijn kennis van het bedrijf en dat de vragen van de commissaris-generaal op dit punt zeer algemeen gesteld werden zonder verzoeker om nadere details te vragen of verduidelijking te geven. Het feit dat er soms beperkte antwoorden werden gegeven is dan ook te wijten aan de vraagstelling en dit kan, volgens verzoeker, niet in zijn nadeel worden weerhouden. Bovendien, zo meent verzoeker, dient uit de antwoorden te worden afgeleid dat hij wel degelijk uitgebreide informatie over het bedrijf heeft gegeven en dat hij die kennis enkel kan bezitten door er werkzaam te zijn geweest, waarbij verzoeker verder verwijst naar de details die hij heeft gegeven over hoe de lonen uitbetaald werden, etc.

Met betrekking tot de door hem vernoemde projecten, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk gedetailleerde informatie heeft gegeven, waarbij hij verwijst naar een passage uit het gehoorverslag. Hoewel men hem verwijt te weinig details te hebben gegeven, stelt verzoeker dat hem nooit werd gevraagd om bijkomende informatie te geven of dieper op de antwoorden in te gaan indien men ze onvoldoende vond. Het feit dat verzoeker niet wist tot welk bataljon de Amerikaanse eenheden in Helmand behoorden kan, aldus verzoeker, niet aangewend worden om te zeggen dat hij ongeloofwaardig is. Verzoeker stelt immers geen Engels te spreken, waardoor hij dus niet zelf rechtstreeks in contact kon treden met de Amerikanen en hij heeft ook verduidelijkt dat hij gewoon de instructies van de ingenieurs moest opvolgen.

Wat de door verzoeker voorgelegde documenten betreft die door de commissaris-generaal niet overtuigend werden bevonden, stelt hij dat, waar de commissaris-generaal er op wijst dat hij W. N. niet kent, dit de veiligheidsinspecteur is die het "*Certificate of Appreciation*" heeft ondertekend en dat dit een persoon is "*waarmee hij wellicht zelf niet rechtstreeks mee in contact stond*" en dat die enkel het attest heeft ondertekend. Verzoeker is de mening toegedaan dat dit element niet relevant is voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, waarbij verzoeker er verder op wijst dat, uit de samenlezing van de documenten en de foto's, met een zekere waarschijnlijkheid kan worden afgeleid dat hij wel degelijk ter plaatse zijn functie heeft uitgeoefend.

Over de vermeende banden van de chauffeur met de taliban, stelt verzoeker dat zijn antwoorden verkeerd werden geïnterpreteerd omdat hij niet heeft verklaard dat hij op het ogenblik dat hij instapte reeds wist dat de chauffeur banden had met de taliban. Verzoeker stipt aan dat uit zijn antwoorden op de gestelde vragen niet kan worden afgeleid dat hij er bij het instappen in de auto al van op de hoogte was dat de chauffeur banden had met de taliban en dat hij hiervan pas achteraf, namelijk naar aanleiding van zijn vasthouding gedurende 15 dagen, op de hoogte was geraakt. Volgens verzoeker blijkt hieruit duidelijk dat hij pas achteraf wist dat de chauffeur banden had met de taliban en dus niet op het ogenblik dat hij instapte in de wagen. Verzoeker beweert dan ook dat de motivering van de commissaris-generaal volgens dewelke het niet logisch is dat men bij iemand in de auto zou stappen van wie men weet dat de chauffeur banden heeft met de taliban, niet strookt met zijn verklaring.

Tegen de overweging van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat ze twee dagen en twee nachten zonder problemen door de woestijn konden stappen en niet opgemerkt werden door de taliban, voert verzoeker aan dat ze zich zoveel als mogelijk tijdens het donker hebben verplaatst, dat ze extreem voorzichtig waren om niet opgemerkt te worden en dat het bovendien in de woestijn was. Verzoeker wijst er daarbij ook op dat hij voor het overige nadere details gaf over zijn ontsnapping – daarbij verwijzend naar het gehoorverslag – die hij niet zou kunnen geven hebben als zijn verhaal niet waar zou zijn waardoor hij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing waar deze stelt dat zijn verklaringen slechts vaag zouden zijn. Verzoeker benadrukt wederom dat hem niet om bijkomende details werd gevraagd, dat het verhoor zich eigenlijk tot algemene vragen heeft beperkt en er bijvoorbeeld geen vragen werden gesteld over zijn reisroute naar België en de organisatie daarvan.

In zijn besluit meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verhaal omdat hij geen details zou kunnen geven over bepaalde aspecten. Verzoeker stelt daarbij dat het niet is omdat hij geen details kan geven, dat zijn verklaringen daarom leugenachtig zouden zijn. De bestreden beslissing wordt dan ook door verzoeker onvoldoende gemotiveerd bevonden en tevens onaanvaardbaar gelet op de zeer beperkte en algemene vragen

tijdens het interview en het beperkte onderzoek in zijn dossier. Volgens verzoeker had men dan ook minstens een bijkomend interview moeten organiseren om hem bijkomende vragen te stellen, dan wel om hem de mogelijkheid te bieden op tegenstrijdigheden te beantwoorden. Verzoeker meent dan ook wel degelijk aangetoond te hebben dat er een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat, minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing niet op grond van dit artikel werd genomen en het bovendien geen motiveringsplicht inhoudt.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken dat hij werkzaam was bij het bouwbedrijf FCEC als ploegbaas van de metaalbewerkers. Zo bleek verzoeker niet in staat de juiste naam van de eigenaar van het bouwbedrijf te geven en kent hij de naam van de Amerikaanse zakenpartner niet waarvan hij gewag maakte. Ook wordt in de bestreden beslissing gewezen op zijn onwetendheid met betrekking tot de volledige naam van de firma waar hij beweert te hebben gewerkt, zijn onwetendheid omtrent de juiste locaties van de kantoren van het bedrijf en over de vraag waar "UIP JV" voor staat, ook al werkte FCEC met hen samen. Tevens wordt het door de commissaris-generaal merkwaardig bevonden dat er op verzoekers badge als functie "houtbewerker" staat, daar waar hij aangegeven had onmiddellijk als metaalbewerker en ploegleider in dienst te zijn getreden, en dat hij, zoals de commissaris-generaal afleidt uit verzoekers verklaringen, al sinds zijn veertiende als ploegbaas zou zijn beginnen werken met soms de verantwoordelijkheid over vijftig arbeiders. Verder wijst de commissaris-generaal erop dat, hoewel de door verzoeker genoemde projecten wel deels worden bevestigd in de objectieve informatie, de details die hij geeft over de projecten uiterst beperkt zijn, hoewel hij als ploegleider zou hebben gefungeerd en instructies kreeg van ingenieurs, waardoor een uitgebreidere kennis mag worden verondersteld. Het is volgens de commissaris-generaal evenmin geloofwaardig dat verzoeker geen enkele informatie kan verstrekken over de Amerikanen die instonden voor zijn veiligheid en door wie hij telkens werd gecontroleerd. De documenten die verzoeker voorlegt worden door de commissaris-generaal weinig overtuigend bevonden, waarbij erop gewezen wordt dat verzoekers badge van weinig professionaliteit getuigt. Ook de certificaten van verzoeker en de door hem voorgelegde foto's doen volgens de commissaris-generaal vragen rijzen bij verzoekers bewering dat hij werkelijk voor FCEC zou hebben gewerkt. De commissaris-generaal besluit dan ook dat, omdat verzoekers beweringen omtrent zijn werkzaamheden twijfelachtig zijn, de geloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban omwille van die werkzaamheden, waarover verzoeker overigens ook tegenstrijdige verklaringen aflegde, op de helling komen te staan. De commissaris-generaal hecht dan ook geen geloof aan verzoekers asielaanvraag, waarbij verzoekers taskara of de andere door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om enigszins anders te besluiten. In de beslissing wordt tenslotte gewezen op de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald van het district Paghman, wordt besproken en besloten wordt dat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr.163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Voor zover verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn hoedanigheid als ploegbaas bij het bouwbedrijf FCEC betwist, wenst de Raad te benadrukken dat verzoeker verklaarde vier jaar voor FCEC te hebben gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p.7) en dat er derhalve een doorgedreven kennis van dit bedrijf mag worden verwacht. Waar verzoeker aangeeft dat de eigenaar van het bedrijf A. R. T. zou zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p.7), terwijl diens naam in werkelijkheid blijkens de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, info FCEC), G. R. T. is, merkt de Raad op dat dit verbazing wekt, zelfs al is het enkel de voornaam die verschilt, gezien de duur van zijn tewerkstelling en de positie die hij bekleedde. Tevens gaat verzoeker uit van een foutieve lezing van het desbetreffende onderdeel van de bestreden beslissing waar hij stelt dat de commissaris-generaal enkel en alleen op basis van de foute informatie over de naam van de eigenaar van het bedrijf zou hebben geconcludeerd dat de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling ongeloofwaardig zijn. Er zijn immers nog talrijke andere elementen die worden aangehaald om dit besluit te schragen. Zo bleek verzoeker niet te weten wie de Amerikaanse zakenpartner is met wie zijn bedrijf samenwerkte (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p.7-8), bleek hij de volledige naam van zijn bedrijf niet te kennen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 6-7) en wist hij evenmin precies hoe het kantorennetwerk van zijn bedrijf eruit zag (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 7). Verzoekers verweer dat hij de naam van de Amerikaanse zakenpartner niet kan geven omdat er louter een feitelijke samenwerking met het bedrijf bestond en dat er tal van contacten waren met de Amerikanen, kan niet overtuigen aangezien het verzoeker zelf was die onmiddellijk te kennen gaf dat er ook sprake was van een Amerikaanse zakenpartner toen hem werd gevraagd wie de eigenaar was van het bedrijf (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p.7). De stelling van verzoeker dat hij niet de volledige naam van het bedrijf kon geven ("*Fazlullah Construction Company*" in plaats van "*Fazlullah Construction and Engineering Company*") omdat het niet ongebruikelijk is dat de naam van het bedrijf soms wordt afgekort, kan niet overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker deze verduidelijking niet reeds had kunnen geven tijdens het verhoor (cf. RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). De Raad stipt ook aan dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor letterlijk gevraagd heeft naar de volledige naam van FCEC, waarbij verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat "*Fazlullah Construction Company*" de volledige naam was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 7). Ook waar verzoeker thans beweert dat hem niet zou zijn gevraagd om de locaties van de kantoren nader te beschrijven, kan hij niet worden bijgetreden. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat aan verzoeker werd gevraagd waar het hoofdkantoor van het bedrijf gelegen is en of er nog andere afdelingen waren waarbij verzoeker dus de mogelijkheid had om specifieker te antwoorden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 7). De loutere affirmatie van verzoeker dat hij wel degelijk blijk zou hebben gegeven van voldoende kennis van zijn bedrijf, dat de vraagstelling van de commissaris-generaal veel te algemeen was en dat de kennis die hij zou hebben opgedaan over het bedrijf enkel maar vergaard kan worden door zijn werkzaamheden bij FCEC, volstaat niet om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Het feit dat verzoeker er niet naar werd gevraagd, biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De Raad wenst tenslotte op te merken dat verzoeker in zijn middel niets inbrengt tegen de vaststelling dat op de door hem tijdens het gehoor neergelegde badge "*houtbewerker*" te lezen staat (stuk 14, Documenten, badge), terwijl hij verklaarde gedurende 4 jaar als 'foreman' van de metaalbewerkers te hebben gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 7), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn hoedanigheid van werknemer van FCEC uiteraard in belangrijke mate op de helling zet. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet weet waar "*UIP JV*" voor staat (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 10) terwijl uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dit een bedrijf was waar FCEC vast mee samenwerkte (stuk 15, Landeninformatie, info FCEC) en dit bedrijf ook op de door verzoeker neergelegde certificaten staat

vermeld (stuk 14, Documenten, certificaten), hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn profiel.

2.7. Waar verzoeker meent dat hij wel degelijk gedetailleerde informatie heeft gegeven over bepaalde projecten waaraan hij heeft meegewerkt, merkt de Raad op dat de informatie die verzoeker verstrekke allerminst gedetailleerd is omdat hij telkens niet verder kwam dan te herhalen dat het projecten waren voor de politie en het nationaal leger (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 8-9). Gelet op het aantal jaren dat verzoeker bij FCEC zou hebben gewerkt en dat hij een leidinggevende functie had als “foreman” waarbij hij, verschillend van project tot project, soms leiding moest geven aan 30 tot 50 man en instructies kreeg van ingenieurs (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 8), kan er toch verwacht worden dat verzoeker een meer nauwkeurige beschrijving kan geven van de projecten waaraan hij zou hebben meegewerkt en de activiteiten die hij in dit kader ontplooipte. Het feit dat hij gewoon de instructies van de ingenieurs moest opvolgen, zoals hij in zijn verzoekschrift oppert, vormt geen afdoende verklaring voor de summiere informatie die hij over de projecten kan meedelen. Omwille van zijn positie kan hem immers wel degelijk worden aangewreven dat hij onvoldoende concreet op de vragen heeft geantwoord. De rechtvaardiging die verzoeker inroept voor zijn onwetendheid aangaande de Amerikaanse eenheden die op de luchthaven van Helmand actief waren, door te stellen dat hij zelf niet rechtstreeks in contact kon treden met de Amerikanen omdat hij bijna geen Engels spreekt, belet niet dat hij, desnoods op onrechtstreekse wijze, op de hoogte dient te zijn van de eenheid die verantwoordelijk was voor de veiligheid en de controle op de compound waar hij werkte (Ibid., p. 9-10). Bovendien gaf verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal antwoord zonder op de vertaling te wachten waarna hij verklaarde Engels te kunnen begrijpen als iemand het spreekt, maar dat hij het zelf niet kan spreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p.13). Op basis van het feit dat verzoeker Engels begrijpt, mag er toch van hem worden verwacht dat hij meerdere dingen kan opvangen en zo meer informatie kan meedelen, zeker aangezien hij verklaart aan meerdere projecten te hebben meegewerkt en dat hij tijdens zijn werk de Amerikanen met de ingenieurs kon horen praten over het werk (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 13). Gelet op bovenstaande elementen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de medewerking van verzoeker aan de door hem beschreven projecten.

2.8. Documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Met betrekking tot de door hem neergelegde documenten geeft verzoeker thans aan dat W. N. de veiligheidsinspecteur is die het “*Certificate of Appreciation*” (stuk 14, Documenten, certificaten) heeft ondertekend, met wie hij wellicht zelf niet rechtstreeks in contact stond, maar die enkel het vernoemde attest heeft ondertekend. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker niet wist wie W. N. was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 12). Deze a posteriori-rechtzetting is niet van aard om de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen om te buigen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker, die beweert dat uit de samenlezing van de documenten en de foto's met een zekere waarschijnlijkheid kan worden afgeleid dat hij wel degelijk ter plaatse zijn functie heeft uitgeoefend, niks inbrengt tegen de concrete argumentatie van de commissaris-generaal aangaande het feit dat de door verzoeker als origineel bestempelde documenten scans betreffen waarbij daarenboven een aantal anomalieën werden vastgesteld en dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de informatie op de stukken en zijn verklaringen (Bestreden beslissing, p. 2-3).

2.9. De beweerde verkeerde interpretatie van zijn verklaringen door de commissaris-generaal wordt niet ondersteund door het gehoorverslag. Uit het antwoord van verzoeker op de vraag hoe de taliban wisten dat in de auto die zij stopten arbeiders zaten van het bedrijf, met name dat de chauffeur van hun auto banden had met de taliban omdat er in het verleden al medewerkers door de taliban werden gestopt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 15), vloeit immers voort dat verzoeker reeds wist dat de chauffeur connecties had met de taliban alvorens hij instapte, waardoor de commissaris-generaal het terecht onlogisch achtte dat verzoeker zich alsnog door hem liet voeren. Toen de commissaris-generaal wat later verzoeker voorlegde hoe hij precies wist dat de chauffeur van de auto banden had met de taliban, antwoordde verzoeker dat hij in de 15 dagen dat hij door de taliban werd vastgehouden zag dat de chauffeur met de taliban praatte en hen contacteerde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p. 16), waarbij hij zijn eerste versie tegensprekt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen en het verdraaien van zijn eerdere verklaringen, wat uiteraard niet volstaat om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.10. De voorzorgsmaatregelen die verzoeker thans beschrijft tijdens hun vlucht na hun ontsnapping uit de handen van de taliban, waarbij hij stelt dat zij zich zoveel als mogelijk tijdens het donker te hebben verplaatst, dat zij daarbij extreem voorzichtig waren om niet opgemerkt te worden en dat het bovendien

in de woestijn was, vergroten geenszins de geloofwaardigheid van zijn verklaring tijdens het gehoor dat zij na hun ontsnapping zonder problemen naar huis zijn kunnen gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 augustus 2012, p.15). Aangezien verzoeker verklaarde dat de hele regio door de taliban werd gecontroleerd (Ibid., p. 15; p. 17) en dat blijkbaar andere talibanleden van hun ontsnapping op de hoogte werden gebracht aangezien de taliban onmiddellijk na zijn ontsnapping reeds bij hem thuis in Paghman naar hem zijn komen informeren, waarbij het onduidelijk is hoe de taliban hebben kunnen achterhalen dat hij daarvan afkomstig was, kan moeilijk worden aanvaard dat verzoeker gedurende twee dagen en twee nachten door de woestijn kon lopen zonder opgemerkt te worden.

2.11. Voor zover verzoeker meent dat de vragen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zeer beperkt en algemeen waren, kan hij niet worden bijgetreden. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat er verschillende keren naar details gevraagd werd en dat verzoeker meerdere malen de mogelijkheid had zich te verduidelijken op bepaalde punten. Er kan niet worden ingezien hoe een eventueel bijkomend interview, zoals verzoeker in zijn middel suggereert, meer relevante informatie zou kunnen opleveren. De Raad wenst daarbij tevens te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Uit het geheel van de tegenstrijdigheden en opvallende elementen kon de commissaris-generaal, zelfs indien elke individuele tegenstrijdigheid of onwetendheid op zich onvoldoende draagkrachtig is, rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.12. Verzoeker voert verder geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat in hoofde van verzoeker de veiligheidssituatie in Centraal-Afghanistan en meer bepaald in het district Paghman dient te worden beoordeeld en dat op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten werd dat er aldaar op heden voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN